

ГОСПОДЕ, ПРИМИ НАС У ПОКАЈАЊУ

У име Оца, и Сина, и Светога Духа

„Тебе Који се одеваш светлошћу као хаљином, скинувши с дрвета Јосиф с Никодимом, и видевши мртва, нага, непогребена, усрдно плачући и ридајући говораше:

Авај мени, преслатки Исусе! Кога малочас сунце гледајући на Крсту обешена, тамом се заодену; и земља са страхом се потресаше, и завеса храма се раздираше.

А ево сада видим Те, мене ради драговољно сишавшег у смрт.

Како да те погребем, Боже мој, или каквом плаштаницом да Те увијем?

Којим ли рукама да се дотакнем нетљенога Тела Твога?

Или које песме да отпевам исходу Твоме, Милосрдни?

Величам страдања Твоја, песмословим и погребење Твоје, са Васкрсењем, говорећи: Господе, слава Теби.“¹

Драга браћо и сестре,

Још само једна недеља дели нас од Великог петка, када ћемо речима ове песме опевати страшно страдање и Господа нашег, који драговољно прими поругу и крст, да би разорио ад и отворио врата Царства Небеског нама, који Га следимо, и верујемо, и надамо се, и молимо да наследимо живот у њему. Коснућемо се Тела Његовог с крвљу у путиру сједињеног, поклонимо се на плаштаници изображеном лику Његовом, у гробу положеном. Када затворимо очи наше телесне, а отворимо оне духовне, созерцавајући сваки моменат страдања Сладчајшег нам Исуса, већ у срцима својим чујемо одјек удараца од руку безаконих... Да... кују се копља, клепају клинови и сакива крст, не коме ће безгрешно тело Распетог због греха људског на жртву бити принесено.

А ми браћо, запитајмо се и ми попут светог писца ове песме, како да Га погребемо, кавим рукама да га повијемо и у какву плаштаницу, којим устима да примимо Тело

¹ Стихира са вечерњег Великог петка

Његово? Јер ево Господ Христос поново страда нас ради. Сетимо се чуда, које се десило над иконом Пресвете Богородице Неочекиване Радости: када су се пред очима оног грешника на рукама и ногама Богомладенца појавиле истинске ране и из њих крв потекла, и када је он упитао: „Ко то уради Мајко?“, а Пресвета Богородица му одговорила: „ Ти и такви као ти својим гресима сваког дана распињете моје дете.“ Са страхом приступајмо светим тајнама, да не бисмо својим делима били на страни оних који распињу Онога, који се за нас вечно распиње, али и вечно васкрсава.

И као што народ, који поверова речима светог апостола Петра на дан Силаска Светога Духа Утешитеља упита светог апостола шта да чине да се спасу, запитајмо се и ми шта нам је чинити да што достојније прославимо Васкрсење Христово. Одговор ћемо наћи баш у овом посту, којим се за то припремамо. Вера, молитва и пост по светом оцу Јустину Ћелијском стоје у светом тројству као Отац, Син и Дух Свети. Пост без молитве и вере нема никакав смисао. Постом молитва наша бива чистија и усрднија, а вера наша уз молитву

и пост јача и бивамо ближи Богу. Ово троје остаје у јединству чак и када се овај физички пост заврши, јер се духовни пост, браћо, никада не завршава. Уз пост наша молитва постаје непрестана. Како то наш блаженопочивши патријарх Павле објашњава, наша непрестана молитва не подразумева само да се ми свагда молимо, већ да се стално Бога сећамо и осећамо Га увек пред собом, како гледа на сва дела наша, на сваку реч, на помисао и намеру нашу. Дивна је навика обраћати се Господу од срца и кратким молитвама у свакој прилици и при сваком послу. Тако пре но што било које дело почнемо умолимо благослов од Бога: Боже помози! Господе благослови! На крају посла захвалимо му: Слава ти Господе! Благодаримо ти Боже! А ако нас и каква опасност и болест снађе, опет Господу се обратимо: Господе спаси, помилуј мене грешнога! Пресвета Богородице, мајко Божија, спаси нас! Нека сваки дан и свако дело наше започнемо и довршимо са именом Господњим у срцима и на уснама. Сада, када се ближе дана страдања, али и победе над смрћу и Васкрсења, мобилишимо сво наше биће, утростручимо наше молитве и напоре. Ко већ пости, нека још

строжији буде према себи, а још блажи према ближњима. Ко до сада није постио, нека се одмах лати посла и започне свој спасоносни пут, и нека не очајава што тек сада приступа. Сећајмо се речи Светог Јована Златоустог, који каже: „Ако је ко стигао тек у једанаести час, нека се не плаши закашњења: јер овај дивни Господар прима последњег као и првог, одмара онога који је дошао у једанаести час, као и онога који је радио од првога часа. И последњег милује и првога двори; и ономе даје, и овоме дарује; и дела прима, и намеру целива; и делање цени, и принос хвали.“²

Господ нам каже: „Ко хоће за мном да иде, нека се одрече себе“, а шта је браћо истински наше осим наших порока и злих навика, „нека узме крст свој“, а ово је крст наш: да док тело пости од прекомерне и мрсне хране, душа пости од лоших помисли, дела и навика, „и нека иде за мном“, вели Господ (Мт 15,24). Ако тако чинимо, онда уистину идемо за Њим, спасоносним Путевођом нашим, а пут ће наш бити крстоносни, а ми ћемо се назвати крстоносцима, а ако смо крстоносци, онда смо и

² Свети Јован Златоусти: „Беседа на Пасху“

победоносци над грехом, над смрћу и над демоном, ова три највећа наша непријатеља, а такви су мили Богу, и наследиће оно, „што око не виде, и ухо не чу, и у срце човеку не дође“ (1 Кор 2,9). Нека су нам ране наше, браћо и сестре, нека нам је страдање наше и с Господом састрадавање уистину на радост и спасење. И нека би Господ учинио да очи наше вазда буду упрте у њега, наше једино уздање, „да не посрамиши нас Господи Боже наш!“³

Клањамо се страдањима Твојим Христе,

Клањамо се страдањима твојим Христе,

Клањамо се страдањима Твојим Христе,

И молимо те: Покажи нам и Светло Твоје Васкрсење!⁴

Амин.

Јереј Александар Петровић

³ Део молитве Входа са вечерњег богослужења

⁴ Део стихире са богослужења Великог петка